

မင်းသွေးသစ္စာ

ကိုးစု နှစ်စု

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီက ကြည့်မြင်တိုင်ကမ်းနားတွင် အလုပ်ကြမ်းသမား ကူလီများ ၊ လူဆိုးလူမိုက်များ ၏ အပန်းဖြေရာ အရက်ပုန်းဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ရှိခဲ့ဖူးလေ၏။

ထိုသူများ သည် အရက်ပုန်းဆိုင်ကလေးတွင် ဆန်နှင့် ချက်သော ဦးရည်စစ်စစ်ကိုသာ သောက်သုံးရသောကြောင့် လွန်စွာသဘောကျလေ၏။

ဖွယ်ဖွယ်ရာရာနှင့် ဈေးနှုန်းချိုသာသော အမြည်းများကိုလည်း လွန်စွာ ကြိုက်နှစ်သက် လေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ငွေကြေးမပြေလည်ပါက အကြွေးသောက်သုံးခွင့်ရကြ၏။ ထို့အပြင် အခါကြီး ရက်ကြီးများ ၌ ဆိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ကမကထပြုပြီး လူကြမ်း၊ လူရမ်း(၅)ယောက်ကို ဒုလ္လဘမဲဖောက်၍ သာသနာ့ဘောင်သို့ သွတ်သွင်းပေး၏။

အရက်ပုန်းဆိုင်ကလေး ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက် မည်သည့် အခါမျှ ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိသည် ကလည်း ထူးခြားမှု ဖြစ်၏။

ထိုထက်ပို၍ လူကြမ်း၊ လူရမ်းကြီးများ သည် ဆိုင်ရှင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့မကြည့်ရဲအောင်ပင် ကြောက်ရွံ့ကြကုန်၏။

ဆိုင်ရှင်၏ အသံထွက်ပေါ်လာလျှင်ပင် လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ထိတ်လန့်သွားကြ၏။ ဆိုင်တွင်း တစ်နေရာတွင် လည်း သွပ်ပြားဟောင်းပေါ်၌

မြေဖြူခဲနှင့် ရေးသားထားသောဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို အများ မြင်သာအောင် ထောင်၍ ထား၏။

""အရက်မကောင်းရင် ငါ့အပြစ်

နင်တို့ မကောင်းရင် နင်တို့ အပြစ်""

ဒေါ်မိုး

ဆိုင်ရှင်သည် ယောက်ျားရင့်မာကြီးမဟုတ်ဘဲ အသက်(၄၀)ကျော်ခန့် ဒေါ်မိုးဟူသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သာလျှင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ဒေါ်မိုးသည် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှည်လျားသောအရပ်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ တုတ်ခိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာရှိ၏။ အသားကညို၏။

တော်ရုံယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကုတ်မှ ဆွဲ၍ လွှင့်ပစ်နိုင်လောက်အောင် အင်အား ကြီးမား၏။ သူမသည် ခေါင်းမှ စွပ်၍ ဝတ်ဆင်ရသည့် ချည်ကြမ်းအင်္ကျီပွကြီးနှင့် အပြာရောင်နှစ်နံစပ် ချည်ကြမ်းလုံချည်ကိုသာ အစဉ်ဝတ်ဆင်တတ်၏။

လုံချည်မြစေရန် သားရေခါးပတ်ပြားကြီးကိုလည်း ပတ်၍ ထား၏။ ဒေါ်မိုး၏ ပါးစောင်တွင် မူ ကွမ်းတစ်ယာက အမြဲလိုရှိနေတတ်၏။

ကွမ်းကို ပလုပ်ပလောင်းစား၍ ပေါ်လာသော စကားသံဩဩကြီးကို ကြားရသူတိုင်း မည်သည့် အကြောင်းမှန်းမသိ ကြက်သီးထသွားတတ်သည် ချည်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ဒေါ်မိုး၏ မျက်နှာမှာ ခက်ထန်တင်းမာခြင်းမရှိဘဲ အစဉ်ပြုံးချိုနေတတ်၏။သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုက လူငယ်တစ်ယောက်လို သွက်လက်ဖျတ်လတ်၏။

ဒေါ်မိုးသည် ညနေစောင်းမှ ပင် ဆိုင်ဖွင့်၏။ ဆိုင်ဖွင့်သည် ဆိုသည် နှင့် အရက်သမားများ အလျှို့ အလျှို့ ရောက်လာကြ၏။

မကြာမီ တစ်ဆိုင်လုံးတွင် နေရာလွတ်မရှိအောင် လူများ ပြည့်သွား တော့၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မိုးက အားလုံးကြားအောင် ထုံးစံအတိုင်းပင်

""ငါ့လူတို့ . . . ကိုယ့်ရေချိန် ကိုယ်သိပါ အရက်သမားစစ်စစ်က အရ က်ပဲ သောက်တယ်၊ ဒါကြောင့် လေမပေါနဲ့ ၊ လေပေါချင်ရင် ကုလား ကာကာဆိုင်ကိုသွား၊ ရန်ဖြစ်ချင်ရင် ကမ်းနားဆိပ်ကိုဆင်း၊ ဆိုင်ထဲမှာ ပြဿနာရှင်းချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ငါ့ဆီကိုသာ လာပေတော့""

ဟု ဆော်သြလေတော့၏။

ဒေါ်မိုး၏ ယောက်ျား ဦးတောင်ကျော်မှာ မူ ညနေစောင်းအရက်ကို ပုံ မှန်သောက်နေရလျှင် ကျေနပ်နေတတ်သူ ဖြစ်၏။

သူသည် ဒေါ်မိုး၏ စကားကိုမူ မြေဝယ်မကျနားထောင်ကာ ဒေါ်မိုး ကိုလည်း လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့သူသာ ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဦးတော င်ကျော်က

""မမိုးရယ် . . . ဆိုင်မှာ အရက်သောက်တဲ့ လူတွေက ဘုရင်ခံအိမ် ရောက်နေသလား မှတ်ရတယ်၊ စည်းကမ်းတွေက တင်းကြပ်လိုက်တာ၊ အရက်သမားဆိုတာ အရက်သောက်ပြီးရင် လေကလေး ခဏလေးလည်း ပေါမှ နေသာထိုင်သာရှိတာ၊ အရက်ဆိုတာကလည်း အူရွှင်တတ်တာမျိုး မဟုတ်လား၊ တစ်ခါတစ်ခါလည်း သွေးကြွတတ်တာ ပေါ့၊ တော်ရုံပြဿနာလောက်က မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်လို့ ရပါတယ်ကွာ""

ဟု ပြောတတ်၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မိုးက ခေါင်းရမ်းပြီး

"ဒီကိုလာသမျှ လူတွေအကုန်လုံး လူကြမ်းတွေချည်းပဲ၊ ဒီပုံစံနဲ့ မှ စည်းကမ်း သတ်မှတ်ထားရင် ကျုပ်တို့ လင်မယား ဆိုင်ပြုတ်ပြီး သမ္မန်ခပ်စားနေရတာ ကြာပြီ။"

ဟု ပြန်၍ ပြောတတ်၏။ မည်သို့ဆိုစေ ဒေါ်မိုး၏ အရက်ပုန်းဆိုင်တွင် အချိန်တန်လျှင် လူပြည့်နေမြဲ ဖြစ်၏။

ထိုသူများမှာ မည်သည့် ပြဿနာမျှ မဖြစ်ပေါ်ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာနှင့် ရှိနေကြမြဲ ဖြစ်၏။ သူတို့ သည် ဒေါ်မိုးက လွန်စွာစေတနာကောင်းသလို လက်သံပြောင်လှသည် ကိုလည်း သဘောပေါက်ထားကြ၏။

တစ်ခါက တစ်နယ်တစ်ကျေးမှ လာရောက်၍ ဒေါ်မိုး၏ ဆိုင်သို့ မျက်စိလည်ကာ လာရောက် သောက်သုံးရင်း ရမ်းကားမိသော လူထွားကြီး တစ်ယောက်ကို ဒေါ်မိုးသည် ကောင်းကောင်း ကြီး ပညာပေးခဲ့၏။

ထိုသူမှာ ပါးကိုလည်း တဖြန်းဖြန်း အရိုက်နှက်ခံရသလို ဆိုင်ပြင်သို့ ဖနောင့်စာကျွေး၍ ကန်ထုတ်ခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရ၏။

တစ်ခါကမူ ဆန်ကုန်သည် တစ်စုသည် ဒေါ်မိုး၏ ဆိုင်တွင် အရက်သောက်ရင်း မူးယစ် လာသောအခါ အချင်းချင်းအော်ဟစ်ဆဲဆိုကြ၏။

အခြားသူများကိုလည်း မထိမဲ့မြင်ဟန်နှင့် ရန်စကြ၏။ ထိုအခါ ကမ်းနားလူမိုက် ဖိုးထိန်က ဒေါ်မိုးကို

""ဒီကောင်တွေလွန်နေပြီ၊ ကျုပ်တို့ ဝိုင်းဘက်ကို အရက်နဲ့ ပက်တာ ဒေါ်မိုးကြီး မြင်တယ်နော်၊ ဒေါ်မိုးကြီးရဲ့ စည်းကမ်းကိုလိုက်နာပြီး ဆိုင်ထဲမှာ တော့ ဒီကောင်တွေကို ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ ဆိုင်ပြင်ရောက်ရင် တော့ မှတ်လောက်အောင် ဆုံးမရဦးမှာ ပေါ့""

ဟု ကြိမ်းဝါးလေ၏။ ဒေါ်မိုးက

""ဒီတစ်ခါတော့ သည်းခံလိုက်ပါ ဖိုးထိန်၊ သူတို့ ကို ငါ တာဝန်ယူပါ တယ်""

ဟု နှစ်သိမ့်ပြီး ထိုသူများ ထံ ရောက်ရှိလာကာ

""ကဲ . . . ငါ့လူတို့ ၊ ဒီလောက်သောင်းကျန်းပြီးရင် တော်လှောက် ရောပေါ့၊ အရက်မကောင်းရင် ငါ့အပြစ်၊ မင်းတို့ မကောင်းရင် မင်းတို့ အပြစ်ပဲ""

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ဆန်ကုန်သည် ထဲမှ ဗလကောင်းကောင်း နှင့် လူက ပုလင်းကို ဆောင့်ချပြီး

""ဒီမိန်းမကြီး ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ခင်ဗျား အရက်ပုန်း ရော င်းမစားချင် တော့ဘူး ထင်တယ်""

ဟု ပြောလေရာ နောက်တစ်ယောက်က လှောင်ပြောင်ဟန်နှင့် ရယ် မောကာ

""ဟား ဟား ဟား . . . ဒီမိန်းမကြီးက စည်းကမ်းချက်တွေကို ဆိုင်း ဘုတ်နဲ့ ထောင်ပြီး အကျအန ရေးထားတာကွ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ငါတို့ မှ အပြစ်ရှိနေပြီ၊ အပြစ်ရှိတော့ သူ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ကြည့်ရသေးတာ ပေါ့""

ဟု ဆိုကာ လက်တွင်းမှ ဖန်ခွက်ဖြင့် သွပ်ပြားဆိုင်းဘုတ်ကို ပစ်ပေါက်လိုက်၏။ ဒေါ်မိုးက မတုန်မလှုပ်ရှိနေရင်းမှ ပြုံး၍

""မင်းတို့ အပြစ်က ပိုကြီးသွားပြီ""

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခါ ဗလတောင့်တောင့်လူက ဝုန်းခနဲထ၍ လက်သီးကို ဒေါ်မိုး

၏ မျက်နှာအနီး၌ ဝှေ့ယမ်းရင်း

""အပြစ်ကြီးတော့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊
မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ ကျုပ်လက်သီးနဲ့ မတွေ့တာ ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ""

ဟု ပြောလေ၏။ ဒေါ်မိုးက ထိုသူ၏ လက်ကို ဆတ်ခနဲဖမ်းဆုပ်ပြီး

""မင်းဆီက နောက်ထပ်စကားသံထွက်လာရင် ဟောဒီလက်ကို တစ်သက်လုံး အသုံးပြုလို့ မရအောင် လုပ်ပစ်လိုက်မယ်""

ဟု ဆိုလိုက်၏။

ထိုသူမှ ဒေါ်မိုး၏ ချုပ်ကိုင်မှုမှ ဆတ်ခနဲအားစိုက်၍ ရုန်းလေ၏။ သို့သော် သူ၏ လက်မှာ ပြုတ်တူနှင့် အညှပ်ခံထားရသလိုနာကျင်လွန်းလှ၏။

ထို့ကြောင့် ပင် အမူးရှိန်ပျောက်ကာ မျက်နှာကြီးနီရဲ၍ ချွေးများ ပြန်လာပြီး

""ခင်ဗျား . . . ကျုပ်လက်ကိုလွှတ်စမ်း""

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။ ဒေါ်မိုးက

""အခုထိ လေသံကမလျော့သေးဘဲကိုး""

ဟု ပြောကာ အားစိုက်၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြန်၏။

ဆန်ကုန်သည် လူစုသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသော်လည်း မည်သို့ပြုလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်ငေးနေကြစဉ် ဒေါ်မိုးက

""မင်းတို့ ရဲ့ ကျသင့်ငွေကိုရှင်းပြီး မြန်မြန်သွားကြပေတော့၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် တစ်ယောက်ချင်း ကုတ်ဆွဲပြီး ဆိုင်ပြင်ရောက်အောင် ဖနောင့်

စာကျွေးရလိမ့်မယ်""

ဟု လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောဆိုလိုက်၏။

ဒေါ်မိုး၏ လက်တွင်းမှ ဗလတောင့်တောင့်လူ၏ မျက်နှာမှာ ဇီးရွက်
လောက်သာရှိတော့၏။

ဆန်ကုန်သည် များမှာ မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ရှိနေသော သူတို့ လူ
၏ အဖြစ်ကို မြင်တွေ့ကာ ဒေါ်မိုးအား ထပ်မံ မနှောင့်ယှက်ရဲတော့ချေ။

ထိုသူများ ထွက်ခွာသွားလျှင် ဆိုင်ထောင့်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်
နှင့် ရှိနေသော ဦးတောင်ကျော်က ခေါင်းယမ်းပြီး

""အင်း . . . ငါ့မိန်းမကတော့ အရက်ရောင်းမစားဘဲ လမ်းမတော်ဖိုး
တုတ်တို့ နဲ့ အပြိုင် လူမိုက်လုပ်စားရင်တောင် ရလောက်တယ်""

ဟု ရေရွတ်လေတော့၏။

* * *